

sikkert ganske rigtigt, at fra Amternes og Kommunernes Side ligger her et meget betydeligt Tilskud til Sygekasserne. Jeg skulde tage meget fejl, om det ikke for en enkelt Kommunes Vedkommende, Københavns Kommune, betyder et mere eller mindre skjult Tilskud til de københavnske Sygekasser paa 6 à 8 Mill. Kr. aarlig; det nøjagtige Beløb tør jeg ikke udtale mig om i Øjeblikket.

Saa var den ærede Ordfører inde paa Spørgsmaalet om Misbrug af Læger og sagde, efter min Mening særdeles rigtigt, at en Del af dette Misbrug kunde skyldes Lægerne, en anden Del Patienterne. Jeg vil tro, at det maaske mest er Patienternes Skyld, idet ængstelige Patienter jo gerne ønsker at se Lægen hver Dag, undertiden flere Gange om Dagen, for at føle sig beroliget med Hensyn til deres Sygdom. Og under disse Forhold er det særdeles vanskeligt for en Læge at sige nej. Han bliver overordentlig nemt miskrediteret, hvis han siger nej til en syg, der kalder ham, og sker der et eller andet den Dag, han er kaldt og har sagt nej, ja, saa bliver han nemt af den offentlige Mening sat paa den sorte Tavle. Lægerne er ganske overordentlig vanskeligt stillede i dette Spørgsmaal; det er overordentlig svært for en Læge at sige nej, naar han tilkaldes af en Patient, fordi denne mener at være særlig syg paa vedkommende Dag eller paa vedkommende Tidspunkt.

Jeg skal endelig til det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard angaaende det vigtige Spørgsmaal om Indskrænkninger i Sygekassernes meget betydelige Udgifter til Læger sige, at saafremt det ærede Medlem til § 19, hvor der staar, at Sygekasserne giver fri Lægehjælp, i det kommende Udvalg ønsker at stille et Ændringsforslag gaaende ud paa f. Eks., at der kommer til at staa: Sygekassen giver helt eller delvis fri Lægehjælp, saa mener jeg, at et saadant Forslag maa tages under grundig Overvejelse. Der er ganske sikkert adskilligt, der taler imod, saaledes dette, at Sygekasserne i alle disse Aar har vænnet sig til at betragte det som et stort og vigtigt Gode for Medlemmerne, at de har ubetinget fri Lægehjælp. Men som det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard sagde, det kan føre til Misbrug af Lægehjælp, og det er muligt, at Sygekasserne maa have den Regulator, der bestaar i, at de ikke er pligtige at give fuld Betaling for Lægehjælp. Som sagt, jeg mener, at Spørgsmaalet kan og bør overvejes i det kommende Udvalg.

Den ærede Ordfører for Socialdemokraterne, Hr. Weygaard, kom ind paa en Række politiske Betragtninger, som vi næsten hører enslydende ved alle de Lovforslag, der behandles i denne Tid. Jeg mener derfor ikke jeg tør beslaglægge det høje Tings Tid med at gaa ind paa disse Betragtninger, der allerede ved den almindelige Behandling af hele denne Samling af Lovforslag blev imødegaaet af Statsministeren paa en efter min Mening fortræffelig og udmærket Maade.

Den ærede Ordfører sagde, at den Nedskæring, der er foreslaaet i dette Lovforslag, havde jeg fremsat uden nogen som helst Ansvarfølelse. Det er maaske et vel stærkt Angreb. Jeg har gennemgaaet disse tre Nedskæringspunkter og vist, at for det første Punkts Vedkommende drejer det sig kun om en Nedskæring med Hensyn til Sygekassernes samlede Udgifter paa $3\frac{3}{4}$ pCt. At det skulde være en ansvarsløs Nedskæring i denne Tid i Forhold til 1921, nu da Pristallet er faldet saa betydeligt, kan jeg ikke mene. Det er efter min Mening en saare moderat Nedskæring, som alle vellede Sygekasser — og deraf har vi mange — med stor Lethed kan bære, uden at der paa nogen Maade bliver Tale om Forøgelse af de ubemidlede Byrder til Sygekassekontingent. Hvad angaar de to andre Nedskæringspunkter, har jeg tilstrækkelig indgaaende vist, at vellede Sygekasser med den største Lethed kan finde Kompensation, og hvis denne Nedskæring paa Medicin og Lægehjælp rammer nogen, er det ikke Sygekassemedlemmerne, men det er Apotekerne, som faar mindre Salg og mindre Avance paa Medicin, og det er Lægerne, som nødvendigvis maa gaa ind paa i nogen Grad at reducere deres Honorarer. Det er en Nedskæring, som ubetinget ikke behøver at ramme nogen som helst velstillet Sygekasse, saaledes at den maa forhøje sit Kontingent.

Saa var det ærede Medlem Hr. Weygaard inde paa nogle vidtløftige historiske Betragtninger; de begyndte vist med Aaret 1851. Jeg betragter dette høje Tings Tid som saa vigtig, at jeg slet ikke skal beskæftige mig med at imødegaa alle disse Betragtninger. Kun paa et enkelt Punkt ønsker jeg at gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at det, han ser som Idealet: at alle Helbredelsesmidler vederlagsfrit skulde ydes af Staten til alle ubemidlede, kan maaske være en smuk og ideal Fordring, men den vilde medføre nogle ganske uoverskuelige Konsekvenser i Henseende